

Elbizonytalanodás

Érdekes kérdést kaptam arról, mi is a teendő elbizonytalanodás esetén? Nem ismeretlen számunkra ez a helyzet, bár nem egyformán vagyunk érintettek. Vannak, akik folyamatos bizonytalanságban érzik magukat, életük tétova, oda és visszalépegetésből áll, szinte minden lépést bánnak és ha lépnek, azon keseregnek, talán nem is kellett volna lépni, de ha igen, akkor nem erre, hanem arra. Ha meg nem lépnek, akkor azt bánnák. Róluk szól a vicc, mikor a páciens panaszodik az orvosnak: „Mostanában olyan bizonytalannak érzem magam. Vagy mégsem?”. Elég súlyos állapot, depresszióval, szorongással van tele a krónikus bizonytalanok élete. Másoknak szinte ismeretlen a fogalom, magabiztosan lépkednek, döntenek maguk és esetleg sokak léptei és sorsa fölött. Joggal tehetik, mert sikeres az életük, mindent elérték, mindenben bejött a számításuk. Legalábbis úgy vélik, ők a szerencse fiai, sorsuknak kovácsai és az életüknek urai, annak tetején élvezik sikeres döntéseik sorozatát. Alternatíva híján nem is fogja el őket kétség, mivel azt tartják sikernek, ha megvalósul elhatározásuk. Időnként azonban őket is eléri a kegyelmi pillanat és eltanácstalanodnak, mert még nekik is adódnak átláthatatlan, megoldhatatlannak látszó helyzetek.

Mi is lehet erre a válasz? A hívő embernek készen van a megoldása: Meg kell imádkozni! De ez még a gyakorló hívőknek sem egyszerű. Emberi mély jellemzőnk, hogy sokszor elfelejtkezünk imádkozni, amikor legjobban kéne. Persze, mindenki gondolhat arra, hogy nem feledkezünk el, hiszen ha bajban vagyunk, akkor imádkozunk. Az kevesekben merül fel, hogy talán mikor magabiztosak vagyunk és padlógázzal haladunk a szakadék felé, akkor (is) meg kellene állni imádkozni. (Aki azt hiszi, hogy áll, ügyeljen, nehogy elessék. 1Kor. 10. 12.). Ezért elsősorban talán hálát kellene adni a bizonytalanságért, mert ez ad lehetőséget magunkkal szemben átgondolni, sőt megimádkozni dolgokat.

Józan, tervező emberek persze akkor is megfontolják a lépteiket, ha már kész a stratégia, megoldás. De esendők lévén, elfogultak leszünk az álmainkkal, terveinkkel és stratégiáinkkal kapcsolatban, ezért a megfontoltság meglehetősen felületes lesz. A valós elbizonytalanodás lehet egy igazi kegyelmi pillanat, ahol minden érv megjelenhet az asztalon, sőt, ha Istent kérdezzük, talán még a hangja is eljut hozzánk!

Jó, jó, de mégis, mit jelent megimádkozni? Mantrázzuk imáinkat és várjuk, hogy egyszer csak Isten félbeszakít, jó hangosan, hogy mormolásunk közepette esetleg felfigyeljünk rá? Akinek nincsen benne tapasztalata, az valami misztikus, ezotérikus jelenségre gondol, hogy megdördül az ég, vakító fény támad és felhangzik a szózat. Vannak írások ilyesmiről, nem kizárt a dolog, de többnyire ez olyan, mint egy múló enyhe szellő, amikor még a legfinomabban rezgő levelek sem mozdulnak meg. Gyakorlatiasabb gondolkodásúaknak jutott eszembe egy másik hasonlat, ami talán kevésbé misztikus, irracionálisnak tűnő modell.

Egyik barátunk idézte fel játék közben emlékeit, mikor nagyon sokat billiárdoztak katonaság alatt. Akkor annyira ráállt a szeme a golyók, falak, lyukak együttállásának vizsgálatára, tervezgetésére, hogy már a környezetében lévő tárgyakat is kezdte így szemlélni, mintha golyók, falak és lyukak lennének. Nos, ha az ember rendszeresen fürkészi Istennek a világát, az általa létrehozott és fenntartott rendet keresi, mintázatát a világban, akkor ezt bárhol felismerheti, bármibe beleláthatja, hiszen ott is van. Ez gyakorlat és rendszeresség kérdése, mint a billiárdozásnál. Ha szemem érzékennyé válik ennek a rendnek a felismerésére, a lehetséges utakra, kapcsolatokra, megoldásokra és különösen a teljességgel lehetetlennek és ismeretlenségnek is teret engedek ebben a világ modellben, akkor igen

nagy távlatok nyílnak meg. A bizonytalanság érzete abból fakad, hogy nem látjuk az utat. Akik ezt a mintázatot gyakorolják életük rengeteg helyzetében, azok a szabaduló művészek, azok a zárt szobákból is megtalálják a kiutat!

Templomlépcső, 2022. március